

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

IB'. 'Ο έξ 'Αμερικής όμως όμογενής έπέμεινε να διηγηθή κ' αυτός τήν ιστορία του κ' αναγκάστηκαν να τον άκούσουν.

'Άρχισε λοιπόν να λέη πως όταν πρωτοπήγε στην 'Αμερική μαζί με κάτι άλλους πατριώτες του, τους γέλασε ένας μεσίτης, ένας από αυτούς που βρίσκουν εργασία στους μετανάστες, παίρνοντας ένα εκατοστάρικο από τον καθένα. Ένας τέτοιος λοιπόν τους πήρε να τους πάη σε μιá άλλη πόλη της 'Αμερικής για να βρούν δουλειά. Πενήντα μετανάστες ήσαν. Από έκαστο όραζιές πλήρωσε ο καθένας. Δύομιση χιλιάδες δολάρια έστέπωσε ο φίλος μας. Μόλις τους πήγε όμως εκεί τους άφησε και τόσασε.

Έπεσε μέσα σε μιá σκάφη.

— Βρε πού εινε ο μεσίτης ;
Μεσίτης εδώ ; Μεσίτης εκεί ; Μεσίτης πουθενά ! Έτσι μερικοί έμειναν περιτλανόμενοι σάν άλχητες. Αυτός και δυό-τρεις άλλοι, άποφάσαν να γυρίσουν πάλι στη Νέα Υόρκη, αλλά πως ;

Λεπτά για ελατήριο δεν είχαν.

Έκει όμως υπάρχουν πολλά τραίνα φορηγά. Πολλοί άλχητα τολπούν, πηδώνε άπάνω, ενώ αυτά τρέχουν και κρηθώνται μέσα στα δένεα. Καμιά φορά οι ιτάλληλοι τους ανακαλύττουν και τους πενέ έξω, ενώ τó τραίνο τρέχει. Αυτοί όμως πηδώνε σ' άλλο τραίνο και έτσι φθάνουνε στη Νέα Υόρκη.

— ... Έτσι τó πάδαμα και μείς, συνέχισε ο όμογενής. Τριπτάσσε κάτα από κάτι κασόνια. Μά μās ανακάλυψε ο ιτάλληλος. Μās βάζει λοιπόν στο κινήγι κ' έφέρναμε βόλτες. Έμεις, μπρος, κοντά μας αυτός επί ώρα. Άλέσασσε άρκετη ώρα έτσι τó σιτάγι, πού λέει κ' ο λόγος...
— Και στό τέλος ;
— Στο τέλος εκλεισε μιá πόρτα και μās έπασε. Μιά μās δίνει κάτω από τó βαγόνι.

Και έτσι τó μεγάλο ρεύμα μεγαλώνει... μεγαλώνει !...

— Σάν τους γάτους !
— Και χειρότερα ! « Πιάω, ελτα, χάθαρα »
— Και σκοτώθηκες στόν τάπο ; τόν ρώτησε ένας χαλός μετανάστης.
— Όχι, δεν σκοτώθηκα. Έπεσα πίσω από μιá μάντρα, μέσα σε μιá σκάφη. Μιά γωνιή 'Αμερικάνια έπλενε εκεί. « Οδάϊ εζ δις » Φώναζε σάν με ελδε.

— Έλεσα, τής λέω, από τó αεροπλάνο.
— Χόου ! έκοιχσε αυή τον παπαγάλος.

— Εβόαια, τής λέω. Είμαι αεροπόρος τρομερός. Έρχομαι από τήν 'Ελλάδα !... Σνεκροφύθησιν στό άπειρο κ' έπεσα !
— Σε ποιá γλώσσα, τής τó έλεγες ; τόν ρώτησε ένας μετανάστης.

— Δημησσανίτικα !
— Έφρον στην 'Αμερική Δημησσανίτικα ;
— Άλλο τίποτα ! 'Η μισή 'Αμερική εινε από τή Γουρνία. Λοιπόν νά μην τά πολυολώω, μαζεύτερη κόμος άρκετός έκει. — Ένας αεροπόρος ! Έλεγε βλοι, και κινταζαν οι άνθρωποι, ποιός νά με πρωτοπεριποιηθή. Μοίφεραν χάρηματα, φραγητά και μιá δωροφη 'Αμερικάνια για παρηγοριά ! Άχ, μουρέ παιδιά, έχει πολλά ή 'Αμερική καλοθία. Χαράς τονε πού ξέρε νά τά γευθή. Γιατί εινε κούτοκοσμος οι 'Αμερικάνοι. Μιά έξιπτη ράτσα, σάν και μās, τους χάνει άπως θέλει. Νομίζεις πως ο Μεγαλόδυναμος σέξο τήν έκαμε τήν 'Αμερική για τήν 'Ελλάδα !... Ούτε παραγγελία νάτανε !...

Και μιá όμορφη 'Αμερικάνια για παρηγοριά

— Όι μετανάστες έγλυφαν τά χείλια τους.
— Άχ ! πότε νά φτάσουν στην 'Αμερική κ' έφτασαν. Σαλεπατζίδικο θά γίνουνε δια !...
— Ό, τι θέλουμε θά γίνουμε εκεί !
— Και Πρόεδροι Δημοκρατίας !...

Πληθαίζαν πλέον στην 'Αμερική. Βαλποια περνοσαν τώρα πó σηνά, δεξιά και άριστερα, σφιριζοντας. Τώρα πειά δεν άγριεσαν τόσο μαζί τους στό βατόρι όταν παρφόγγαν. Έλευθηθα μιγάλη τους εχε δοθεί. Έλευθήρωσαν και τους φυλακισμένους. Τά όρια τής πρώτης κ' τής τρίτης θέσως είχαν καταργηθεί. Πολλοί άνεθασμέ-

νοι άπάνω, στής πρώτης θέσως τή γέφυρα, σκυμμένοι έξω από τó βατόρι, έβλεπαν τήν 'Αμερική, πού ήταν βυθισμένη μέσα σε διύζηλη και καπνός. Κάτι τó βαρύ τότε πλάσσε τήν καρδιά τους, σάν κάτι μέσα τους να κάρπε και ένα χτυποκάρδι δυνατό και μιá ανατριχίλα τους κινήσε.

Τί τους ήταν, άραγε, γραμμένο να τους σιμεί έκει πέρα ;

Νέα πατρίδα, νέα ζωή, νέες ήμερες, νέες άγάτες, νέοι άνθρωποι !

Στά μυστικά των όμως ερωτήματα, τίποτε δεν άπαντούσε.

Τό άγνωστο, χαώδες, άμυγλωδες, σκοτεινό και δυσδιάκριτο Ξαπλωνότανε έμπρός τους.

Τί τους περιέμενε εκεί, Θεέ μου, τί ή τυχή εκλώθε γι' αυτούς ;

Άπό μα κρυβά, βροντερά ερχότανε ο φόβος του κόσμου, ο φόβος τής νέας, τής άγνωστης ζωής πού θά τους άρπαζε και θά τους στρωβίλιζε, τον στροβίλο τής βιοπάλης και τόν άγωνα τής επικρατήσεως !...

Και τότε πολλοί θυμήθηκαν ένα λότο με μολύβνια άλογάκια πούχαν δει στα μεγάλα τόν χωριών πανηγύρια. Με μιá δεκάρα, πού έδιναν για νά μάθουνε τήν τυχή τους, τά άλογάκια κορυτίζομενη έγύριζαν τριγύρω και έστροβιλίζοντο, για νά βγάλουν μιá χαρά και δέκα άπογοητεύσεις γι' αυτούς.

— Λότος εινε και ή μετανάστευσις, ώρε παιδιά ! « Πισόττας » ή άναθεματισμένη ! Άν δέν σε φάη ο ερώτος λίκος » ή εσώττος » ή « ετέρτος » θέ νά ρθής ! ελτε κάποιος.

Τό πατόρι σφύριξε.
« Εφθασον πειά !... Νά ή 'Αμερική, ή 'Αμερική ή χρυσή και ή φαρμακωμένη !... 'Η 'Αμερική πού εοαζάτενε κομιά, ή λάμα ή 'Αμερική, πού ρούφηξε τά νειάτα μυριάδων μεταναστών, ερήμοσε χωριά, βαλάντωσε μανάδες, έμάρανε άδέρφια, και έστειλε κατόπιν στό χωριό τους, σάσιους και τσακισμένους έκείνους πού γερούς εχε παραλάβει. Πού τους έστειλε πίσω με μιá κονητή χρυσή καδένα στό στήθος τους, όμοια με πολυτελή μισοριόνο σταυρό, πάνω σ' έναν τάφο... Νά, ή λάμα ή 'Αμερική, έκει άπέναντι τους περιέμεινε !...

« Εφθασον πειά !... Νά ή 'Αμερική, ή 'Αμερική ή χρυσή και ή φαρμακωμένη !... 'Η 'Αμερική πού εοαζάτενε κομιά, ή λάμα ή 'Αμερική, πού ρούφηξε τά νειάτα μυριάδων μεταναστών, ερήμοσε χωριά, βαλάντωσε μανάδες, έμάρανε άδέρφια, και έστειλε κατόπιν στό χωριό τους, σάσιους και τσακισμένους έκείνους πού γερούς εχε παραλάβει. Πού τους έστειλε πίσω με μιá κονητή χρυσή καδένα στό στήθος τους, όμοια με πολυτελή μισοριόνο σταυρό, πάνω σ' έναν τάφο... Νά, ή λάμα ή 'Αμερική, έκει άπέναντι τους περιέμεινε !...

« Εφθασον πειά !... Νά ή 'Αμερική, ή 'Αμερική ή χρυσή και ή φαρμακωμένη !... 'Η 'Αμερική πού εοαζάτενε κομιά, ή λάμα ή 'Αμερική, πού ρούφηξε τά νειάτα μυριάδων μεταναστών, ερήμοσε χωριά, βαλάντωσε μανάδες, έμάρανε άδέρφια, και έστειλε κατόπιν στό χωριό τους, σάσιους και τσακισμένους έκείνους πού γερούς εχε παραλάβει. Πού τους έστειλε πίσω με μιá κονητή χρυσή καδένα στό στήθος τους, όμοια με πολυτελή μισοριόνο σταυρό, πάνω σ' έναν τάφο... Νά, ή λάμα ή 'Αμερική, έκει άπέναντι τους περιέμεινε !...

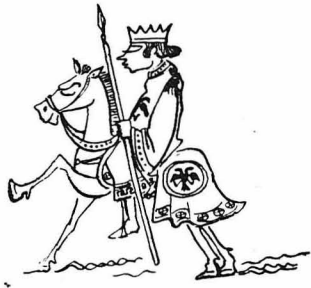
« Εφθασον πειά !... Νά ή 'Αμερική, ή 'Αμερική ή χρυσή και ή φαρμακωμένη !... 'Η 'Αμερική πού εοαζάτενε κομιά, ή λάμα ή 'Αμερική, πού ρούφηξε τά νειάτα μυριάδων μεταναστών, ερήμοσε χωριά, βαλάντωσε μανάδες, έμάρανε άδέρφια, και έστειλε κατόπιν στό χωριό τους, σάσιους και τσακισμένους έκείνους πού γερούς εχε παραλάβει. Πού τους έστειλε πίσω με μιá κονητή χρυσή καδένα στό στήθος τους, όμοια με πολυτελή μισοριόνο σταυρό, πάνω σ' έναν τάφο... Νά, ή λάμα ή 'Αμερική, έκει άπέναντι τους περιέμεινε !...

Και καθένας, μέσα στόν κάμπο τής Πεντάμορφης τόν νικητή, βλέπει τόν εαυτό του !...

Και δραματίζεται μιá εύτυχη επάνοδο στό χωριό, με ματογυλία γυάλια, με ψεύτικο 'Αμερικάνικο χρυσάκι, με κάτι καθένες χοντρές, από κείνες πού δένουν τά σκυλιά, με εστυλόσ κοντολόφρους στην τσέπη κ' άς μη ξέρουνε να γράφουνε, γεμάτοι πόσα και λέξεις άγλιές.
« Όλοι θά τρέξουν να τους χαρετήσουνε, ο Δήμαρχος, ο Έφορος, ο παπάς και ο Ειρηνοδίκης, οι άνθρωποι πού πρώτα τους περιφρονούσαν, τώρα θά τους γλιτωμύλουν, και θά τους βγάδουν τó καπέλλο τους και θά ρω-

Σκυμμένοι στο πατόρι βλέπανε.

Ίδια σηνόπουλα τής ανάγκης και τής φτώχειας.

ΓΙΑΚ - ΝΙΚ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

‘Ο προϊπολογισμός του Κράτους επί της εποχής του ‘Οθωνος ἀνήχεται εἰς δραχμὰς 20.321.863.41.

— ‘Η βασιλικὴ ἐπιχορήγησις τοῦ ‘Οθωνος ἀνήχεται σ’ ἓνα ἰκατομμύριον δραχμῶν, τοῦ δὲ Γεωργίου εἰς 1.325.000.

— ‘Η ἐγκατάστασις τοῦ πρώτου ὑποδύου τηλεγραφικοῦ καλωδίου στὴν Ἑλλάδα ἔγινε κατὰ τὸ 1859 καὶ ἐξετείνεται ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Σέρου.

— ‘Η ἐν Ἀθήναις Ρωσικὴ ἐκκλησίαι τοῦ ἀγ. Νικολάου ἐδοξόθη στὴ Ρωσικὴ Κυβέρνησις διὰ διατάγματος στὶς 6 Ἰουνίου 1861.

— ‘Η σὺντομος τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη ἀνομιάζετο Ἀκατερίνη Καροῖσου καὶ ἐτάφη στὸ ναὸ τοῦ ἀγίου Γεωργίου τῆς Ζακύνθου. Μετὰ ἔτι ἐξέθαψε τὰ ὁσά τῆς καὶ τὰ μετέφερε στὴν Ἀθῆνα ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης.

— ‘Η κατασκευὴ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἄρχισε στὶς 22 Ἀπριλίου 1822 καὶ ἐτελείωσε στὶς 25 Ἰουνίου 1893, ἐδαπανήθησαν δὲ γι’ αὐτὴ 75 ἑκατομμύρια φραγκαίων.

— ‘Η πρώτη Ἑλληνὶς ἱθλοποιὸς ἦταν ἡ Ἀκατερίνη Παναγιώτου καὶ ἡ δευτέρα ἡ Ἀθηνᾶ Φιλίππου.

— Πρώτος μίτης τῆς Μάνης διορίσθη ἀπὸ τὸ ναύαρχο Γαζὶ Χασάν πασά κατὰ τὸ 1780 ὁ Ξανθέτος Κουτσηραρῆς.

— ‘Η πολιορκία τοῦ Ναυπλίου ἄρχισε τὴν 1ῃ Ἀπριλίου 1821 καὶ διαῤρησε μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1822.

— ‘Ο ἔθνικός ποιητὴς μᾶς Λυσίους Σολωμὸς γεννήθηκε στὴ Ζάκυνθο τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1798 καὶ βαπτίστηκε στὶς 8 Ἰουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους.

— ‘Ο ἕμνος τοῦ πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν ἐγράφηκε τὸ Μαῖο τοῦ 1823 καὶ ἐξετυπώθη γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Μεσολόγγι.

— ‘Ο Σολωμὸς ἀπεβίωσε στὴν Κέρκυρα τὴν 9ην Νοεμβρίου 1856 ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσι.

— ‘Οπως ἀναφέρεται σὲ μιὰ ἐκτενὴ μελέτῃ πού ἐγράφη ἀπὸ 60—70 ἐτῶν γιὰ τὴν Ἰατρικὴ νέου νεοκροταφείου στὰς Πάτρας, στὸ παλαιὸ νεοκροταφεῖο τῆς πόλεως αὐτῆς, τὸ τῆς Ἀλεξωσίσις, τὰ ἐκθετα δὲν ἐθάπτοντο, ἀλλὰ ἐροῖτοντο μέσα σὲ παλιὰ, σαθρὰ κβώτια, ἐφορσούμενα εἰς μίαν γωνίαν αὐτοῦ.

— Ἔτσι τὰ πτώματα τῶν δυστυχισμένων βορσῶν ἐθήπτοντο ἀταρα καὶ κατεδροχθίζοντο πολλὰκις ἀπὸ τοὺς σκύλλους!..

— Τὸ γεγονός αὐτὸ τὸ ἀναφέρει ρητὰ καὶ κατηρορηματικὰ ὁ συγγραφεὺς τῆς μονογραφίας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑ ΘΡΑΪΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο τοῦ γνωστοῦ Γάλλου συγγραφέου Ζιλ Ρενάρ δειχνεὶ ὡς ποῦ τρωμερὸ πραγματικὰ σημεῖο ἰποεῖ νὰ φτάσι εἰς ἀγάπῃ τὸν λογιότῃχνον πρὸς τὴν Τέχνην.

— ‘Αν μοῦ ἀναγγέλλατε, ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ Ρενάρ πρὸς τὸν Κουρτελῖν, τὸ θάνατο τῆς μικρῆς μου κόρης, τὴν ὁποία λατρεύω καὶ μοῦ τὸν ἀναγγέλλατε μὲ πραγματικὰ θραΐα λόγια, θὰ σὰς ἔκουγα καταροπτεμένους!..

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!..

Κάποτε ὁ Κουρτελῖν διηγεῖτο τῆς ἐντυπώσεως του ἀπὸ ἓνα ταξεῖδι πού εἶχε κάνει στὴν Ὀλλανδία καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιο εἶχε μείνει κατενδοσιασμένους.

— Φαντασθῆτε, ἔλεγε, τέτοια ἀφάνταστη καθαριότης βασιλεύει στῆς Ὀλλανδικῆς πόλεις, ὅστε, στὴν Ἰατρικὴ, ἅμα οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ πτύθουν, παίρνουν τὸ... τραῖνο καὶ πηγαίνουν καὶ φτύνουν στὴν ἔσοχῃ!..

τῶν τῆ γνώμῃ τους γιὰ ἄλα τοῦ χωριοῦ τῶν τὰ ζητήματα, τοῦ Κράτους τῆς δουλείας, τῆς μεγάλης τοῦ κόσμου ὑποθέσεσις... Καὶ αὐτοὶ θὰ λένε ἄλλο «Νὸς ἢ ἄλλο εἰτέ».

— Τὶ ἄλλο ξέρον γιὰ νὰ πούνη;... Μήπως σπουδάζαν στὸ Παρσιπτιμῖο ἢ μήπως τοὺς εἶχαν γιὰ Προέδρους στὸ Κογκρέσο;... Κι’ ὅμως θὰ λένε:

— ‘Ω γιές! Στὴν Ἀμερική τοῦτο ἔτσι γίνεται.

— Νό! Νό! Νό! Αὐτὸ ἔτσι τὸ λένε στὴν Ἀμερική.

— ‘Ω, ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ, ἡ ποθητὴ ἐπανάδοσις στὸ χωριό, πού θὰ περᾶνε ἀπὸ τὸ δρόμο, σέρνοντάς λίγο τὸ πόδι τους ἀπὸ τῆς κακοκαθέσις. Τὰ κορίτσια θὰ τοὺς κυττάζουνε κρυφὰ ἀπὸ τῆς μισοκατεδαμμένες γρύλλες, μὲ λαχτάρα. Κι’ ἡ μᾶνα τους θὰ ξενῆ στὸ σῆτι τὰ γιομῖδια, ἀπὸ τὸ μοναδικὸ στρώμα τῆς οἰκογενείας, γιὰ νὰ κοιμηθῆ ἀπαλά, βαθεῖα καὶ μαλακὰ ὀσκανακάσις; ἢ ὀνειρευμένους τῆς, ἐγιατὶ ἔχει καλομάθει στὴν Ἀμερική. Γιατ’ ἔγιν’ ἄνθρωπος μεγάλους!..»

(Συνέχεια στὸ προσεχές)
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΑΡΚΕΖΑ

(Τοῦ ΧΑ.Ι.ΝΕ)

‘Ολος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει πὼς ἀγαπῶ μὴν Ἀνδαλουζα πῶχει τὸ βλέμμα φλογερό, καὶ πὼς τῆ νύχτα σάν κομμάτι πάνω στὸ στήθος μου τὴν ἐχω καὶ τὴν κρατῶ σάν θησαυρό.

Κυττάξετε ὅταν κομμάτι πὼς ὁ λευκὸς λαϊμὸς τῆς λάμπει ὡσάν τοῦ κινῶν το λαιμό, πὼς τὴν μεθὰ ὁ ἐρωτὰς τῆς καὶ εἰς τὰ ὄνειρά τῆς μέσα γλυκὸ ἀφήνει στεναγμό!

‘Ω Χερουβείμ! φυλάγετέ τὴν, καὶ σεῖς πουλιὰ τοῦ Παραδείσου, μὲ τὰ χρυσὰ σας τὰ φτερά σιαύξετε τὰ βλέφαρά τῆς ὅσο κομμάτι καὶ τὴ βλέπει κ’ αὐτὸ ὁ Πλάστης μὲ χαρὰ!

Κοιμήσου ἄφροβα, θεὰ μου, κ’ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ μὲ μὴν ἔγης ἄλλη σύλληγῃ, κοιμήσου κ’ ἀφ’ ἐς τὸς κορινθῆς κατεκασμένες γιὰ νὰ διώξουν τὴν ἀδιάρχητῃ αὐγῇ!

Φύσα στὰ χεῖλῃ μου ἄπάνω μὲ τὴν ψυχὴ σου ἢ δικὴ μου νὰ ἐνωθῶν, νὰ γίνωιν μιά, καὶ ὁ σκληρὸς ἂν ἔλθῃ Χάρος, σ’ αὐτὴ τῆ θεῖα νὰ μᾶς εἶρη, σ’ αὐτὴ τῆ θεῖα τῆ γλυκαῖα!

Ἴσως ὁ ἄσπλαχνος κομῆτης ὅπου τὸν κόσμο θὰ χαλάσῃ, καθὼς κηρύττων οἱ σοφοί, ἴσως ἐμᾶς μᾶς λησμονήσῃ καὶ μενομιεν εὐτυχισμένοι μὲς στὴ φωλιά μας τὴν κρυφῇ.

Στὴν πονεμένη τὴν ψυχὴ μου μὲ τὴ γλυκαῖα πνοῇ σου χῶσε τὸν ἄβολο σου στοχασμό, χαρὰ κ’ ἐλπίδα νὰ τῆς δώσις, ὅσος νερὸ ἢ βροῦσι ἄστρο δίδει σὲ μαῦρο ποταμό!

‘Αν ἤξερες τί μοῦ κοστίζει σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο ἢ ζωὴ μου ἢ ταγμαμένη καὶ θολή! Πόσες ἐλπίδες στὴν καρδιά μου ἐσαβθανώθησαν καὶ πόσα ἴπια φαρμάκια καὶ ζολή!

Σύντα, Μαρκεζα, τώρα δὲς μου μὲ τὸ μελένιο σου τὸ στόμα διὸ ἀτελείωτα φιλιὰ, κ’ ἐγὼ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς μου θὰ σοῦ ἐπῶ καὶ θὰ χαϊδεύω τὰ μωφοδάτα σου μαλλιά.

‘Ο κόσμος πλέον τὸ γνωρίζει πὼς ἀγαπῶ μὴν Ἀνδαλουζα πῶχει τὸ βλέμμα φλογερό, καὶ πὼς τῆ νύχτα σάν κομμάτι πάνω στὸ στήθος μου τὴν ἐχω καὶ τὴν κρατῶ σάν θησαυρό.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΝΘΙΑΝ

(Τοῦ ΠΡΟΠΕΡΤΙΟΥ)

Δὲν φοβοῦμαι, ὦ Κυνθία, δὲν τρομάζω γιὰ τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι τὸ βαθύ.

‘Ας ἀνάψουν τὴν πυρὰν μου καὶ τὸ ἀνῆχο μου σῶμα εἰς τὰς φλόγας ἔς ριχθῆ.

Μιά ἰδέα μὲ παιδεύει κ’ ὀλοένα βασανίζει τὴν φτωχὴ μου τὴν καρδιά : μήπως ὅταν ἀποθᾶν ὀσῆσι καὶ ὁ ἐρωτὰς σου καὶ μὲ λημονήσις πεῖα!

Αὐτὸ εἶν’ τὸ βάσανό μου κ’ ὄχι ὁ σκληρὸς ὁ Χάρος καὶ τοῦ τάφου ἡ σιγῇ. Ἐγὼ δὲ θὰ σὲ ξεχάσω, τὴν εἰκόνα σου θὰ ἔχω συντροφιὰ στὴ μνησὴ Γῆ.

Μὲς στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου αὐτὴ τόσο ἀναλύεται, μὴν ἄντροπ ζωηρό, πού ἀδύνατο νὰ ὀσῆσι, ἔστω καὶ νὰ πῶ τῆς Λήθης ἄλλο τὸ γλυκὸ νερό.

‘Η ψυχὴ πού φλέγει ὁ ἔρωσι μὲς στὸν Ἄδη κατεβαίνει καὶ ὁ Κέρβερος σὺντὰ ἐρωτὰς πολλοὺς ἄφρικε τὴν ἀγάπῃ τους νὰ βροῦνε μέσα εἰς τὰ σκοτεινά.

‘Αν ὁ ἄνθρωπος στὸν τάφο παίγει καπνὶ μαζῶ του ἀπ’ αὐτὴ μας τῆ ζωῇ, ὅ,τι παῖδος ἂν δικὸ σου, ὅ,τι καθὼς κ’ ἐδῶ σ’ ἀνῆχο ὡς τὴν ὕστερη πνοή.

‘Ὅσες καλλονὲς τὸ πάλαι εἶχε μέσα τοῦ Πριάμου τὸ παλάτι τὸ κλεινὸ, εἰς τὸν Ἄδη ἂν τὰς εἶρω καὶ μὲ τριγυροῖσιν ἔλες πάλι δὲν σὲ λημονῶ!

Καὶ ἂν εἶνε περσωμένον ἐνὸ ζω νὰ μπῆ στὸ χῶμα τὸ ἀπαλό σου τὸ κορμὶ εἰς τὸ μνημα σου ἄπάνω θὰ στενάξω τῆς ζωῆς μου ὡς τὴν ὕστερη στιγμῇ.

‘Ω, ἂν ἤξευρα, Κυνθία, πῶς καὶ σὺ γιὰ μένα τρέφεις τέτοιο ἀσθημα βαθύ, τί γλιὰ μέσα στὸν τάφο ἢ ἀνήσυχῃ ψυχὴ μου ἤθελεν ἀναπαυθῆ!

‘Αλλὰ μὲ παιδεύει ἡ ἔνοια, εἶνε κίνδυνος γιὰ μένα ἢ πολλὴ σου εἰσφοριὰ. Πῶς δὲ νὰ γλυτώσις, πέ μου, ἀπ’ τὸ ἐρωτὰς τὰ βρόγια, ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πῶς!

Τῶρ’ ἀγάτα με, Κυνθία, ἐνὸ ζω καὶ σὲ λατρεύω κ’ ἐγὼ ἢ μόνῃ μου χαρὰ. Ἄχ! ὀσάκις σὲ κυττάζω, ἢ ψυχὴ μου τρέμει μῆπως εἶνε ὕστερη φορὰ...
Μεταφρ. Γ. ΛΑΦΦΩΝ

